

УДК 343.13
DOI 10.36919/EIJ.1.2023.100

Н. В. Малярчук,
кандидат юридичних наук,
доцент кафедри права,
ПВНЗ «Європейський університет»
ORCID ID 0009-0000-3397-9807

ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ОЗНАЙОМЛЕННЯ З МАТЕРІАЛАМИ ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ

Стаття присвячена питанням окреслення окремих проблем правового регулювання порядку ознайомлення сторін кримінального провадження з матеріалами досудового розслідування до завершення досудового розслідування, а також аналіз деяких положень кримінального процесуального законодавства в контексті доступу до матеріалів досудового розслідування іншої сторони після його завершення. Також розглядаються доцільність заборони певним суб'єктам кримінального провадження робити виписки з матеріалів, які містять державну таємницю. Варто зауважити, що у статті проводиться порівняльно-правовий аналіз у межах дослідження національного законодавства із законодавством зарубіжних країн.

Ключові слова: досудове розслідування, відкриття матеріалів, сторона захисту, захисник, клопотання сторони, державна таємниця, кримінальне провадження, адвокат, професійна етика, докази, прокурор, конфлікт інтересів.

Постановка проблеми та її актуальність. Інтеграція нашої держави в союз європейських країн потребує докладання значних зусиль для удосконалення й адаптації національного законодавства до законодавства країн ЄС. Безумовно, за цих умов виникає потреба у проведенні наукового аналізу та відповідності норм матеріального і процесуального права до європейських стандартів чи вимог. Варто також зауважити, що законодавство потребує фактично повсякчас піддаватися науковій критиці, наукового пошуку щодо виявлення розбіжностей у позиціях законодавця під час регулювання певних правовідносин, які виникають і розвиваються. Актуальність таких досліджень є без перебільшення вкрай необхідним, адже метою останніх є безупинне вдосконалення законодавчого регулювання відповідних правовідносин в умовах постійного їх динамічного розвитку. Отже, виявлення проблем правового регулювання у кримінальному провадженні дає змогу вдосконалити процесуальне законодавство так, щоб останнє відповідало умовам сьогодення, водночас продовжуючи вектор гуманізації кримінального законодавства, відповідності демократичним основам держави, відповідності принципу верховенства права, відповідності євроінтеграційним процесам національного законодавства до законодавства Європейського Союзу.

Аналіз наукових публікацій. Питання правового регулювання порядку відкриття матеріалів досудового розслідування у кримінальному провадженні висвітлювались у працях Ю. П. Аленін, Ю. М. Грошевий, С. О. Ковальчук, К. Є. Лисенкова, В. А. Осмолян, Д. А. Письменний, С. А. Паршак, В. І. Фаринник, С. Б. Фомін та ін., але окремі питання процедури відкриття матеріалів досудового розслідування як до, так і після його завершення створюють підґрунтя для виникнення підстав до неоднакового застосування норм § 3 гл. 19, гл. 24 КПК України органами, що проводять досудове розслідування.

Метою статті є дослідження окремих аспектів стану нормативно-правового регулювання порядку відкриття матеріалів досудового розслідування як під час, так і після завершення досудового розслідування. У статті автором окреслюються наявні проблеми правового регулювання порядку ознайомлення з матеріалами досудового розслідування до його завершення, а також відкриття матеріалів досудового розслідування іншій стороні після завершення досудового розслідування.

Виклад основного матеріалу. Кримінальним процесуальним кодексом України (далі – КПК України) передбачено, що під час досудового розслідування сторона захисту, потерпілий, представник юридичної особи, щодо яких здійснюється провадження, мають право звернутися до слідчого чи прокурора із клопотанням про надання їм матеріалів досудового розслідування для ознайомлення ще до закінчення досудового розслідування (ст. 221 КПК України). Законом передбачено, що слідчий, прокурор зобов'язані надати доступ до таких матеріалів, але за виключенням матеріалів про застосування заходів безпеки щодо осіб, які

беруть участь у кримінальному судочинстві, а також тих матеріалів, ознайомлення з якими на цій стадії кримінального провадження може зашкодити досудовому розслідуванню. Натомість заборона в ознайомленні із загальнодоступними документами, оригінал якого перебуває в матеріалах досудового розслідування, не допускається [1].

Варто зазначити, що слідчий чи прокурор на власний розсуд визначають чи надання матеріалів для ознайомлення на цій стадії кримінального провадження можуть зашкодити досудовому розслідуванню, чи не можуть. А це свідчить про наявність суб'єктивних чинників, що зі свого боку, на нашу думку, може порушувати положення принципу змагальності відповідно до ч. 2 ст. 22 КПК України. Водночас вказаною статтею передбачено, що сторони кримінального провадження мають рівні права на збирання та подання до суду речей, документів, інших доказів, клопотань, скарг, а також реалізація інших процесуальних прав, передбачених КПК України.

Зі змісту статті також не зрозуміло, які саме документи мають бути надані стороні захисту, потерпілому, представнику юридичної особи, щодо якої здійснюється провадження. Вбачається, що варто було б виділити критерії щодо визнання, які саме матеріали зі справи на стадії досудового розслідування до його завершення можуть зашкодити розслідуванню.

Звертаємо увагу на думку В. І. Фаринника, який у коментарі до статті 221 КПК України зазначає, що у разі відмови у задоволенні клопотання сторони захисту на право ознайомлення з матеріалами досудового розслідування до його завершення слідчий, прокурор виносить мотивовану постанову, копія якої надсилається підозрюваному, який упродовж 10 днів з моменту одержання копії постанови має право оскаржити її слідчому судді [6, с. 546].

З такою думкою не можна погодитися, адже на практиці у разі відмови стороні у реалізації права на ознайомлення із матеріалами досудового розслідування до його завершення відповідна сторона не може оскаржити ці дії слідчого чи прокурора, адже КПК України не передбачає можливість скористатися таким правом до розгляду кримінального провадження в суді.

Необхідно зауважити, що ст. 303 КПК України містить вичерпний перелік рішень, дій чи бездіяльності слідчого або прокурора, які можуть бути оскаржені під час досудового розслідування. Натомість єдиним можливим способом оскаржити відповідне рішення слідчого чи прокурора сторона може тільки під час підготовчого провадження у суді відповідно до ч. 2 ст. 303 КПК України [1].

Після закінчення досудового розслідування КПК України передбачає те, що прокурор або слідчий за його дорученням зобов'язаний повідомити про надання доступу до матеріалів досудового розслідування з метою їх ознайомлення підозрюваним, його захисником, законним представником та захиснику особи, стосовно якої передбачається застосування примусових заходів медичного чи виховного характеру (ст. 290 КПК України).

З урахуванням зазначеного, на нашу думку, варто погодитися із позицією К. Лисенкової, що в ч. 1 ст. 290 КПК України також мали зазначатися й інші суб'єкти, яким повідомляється про відкриття матеріалів досудового розслідування, а саме: представник та законний представник потерпілого, якому належить це право (ч. 4 ст. 58 та п. 11 ч. 1 ст. 56 КПК України) [7].

Натомість кримінально-процесуальні кодекси таких країн, як Азербайджан, Вірменія, Молдова, Туркменістан, передбачають повідомлення про відкриття та про ознайомлення з матеріалами досудового розслідування не тільки підозрюваному його захиснику, законному захиснику та захиснику особи, стосовно якої передбачається застосування примусових заходів медичного чи виховного характеру, але й потерпілому та його представнику, цивільному позивачу, цивільному відповідачу та їх представникам [2; 3; 4; 5].

Варто також звернути увагу на положення процесуального законодавства Республіки Азербайджан. Так, відповідно до ст. 284 КПК у випадку, коли захисник або представник потерпілого, цивільного позивача, цивільного відповідача не можуть з'явитись у встановлений час для ознайомлення з матеріалами справи, слідчий відкладає ознайомлення з матеріалами справи строком на 5 днів. У разі неявки захисника або представника впродовж цього терміну обвинуваченому надається можливість мати іншого захисника на підставі договору або призначення, а потерпілому, цивільному позивачеві та цивільному відповідачеві – іншого представника (ч. 3 ст. 265 КПК Вірменії, ч. 3 ст. 319 КПК Туркменістану) [2; 3; 4; 5].

На нашу думку, у вітчизняному законодавстві варто передбачити положення, коли прокурором або слідчим можуть встановлюватися час, з якого сторони мають приступити до ознайомлення з матеріалами досудового розслідування. У тому разі якщо захисник чи представник потерпілого не з'являється без поважних причин у встановлені строки для початку

ознайомлення з матеріалами досудового розслідування, стороні захисту пропонується можливість мати іншого захисника, а потерпілому іншого представника тощо. Питання стосовно строків відкладення ознайомлення з матеріалами досудового розслідування є дискусійним та, на нашу думку, може бути більшим, враховуючи обставини причин відсутності, наприклад, захисника у зазначений час, адже це може бути хвороба, відрядження тощо. Але варто зауважити, що такі зміни сприятимуть частковому зменшенню зловживань з обох сторін у кримінальному провадженні.

Варто погодитися із думкою, що до особи, стосовно якої передбачається застосування примусових заходів медичного характеру і яка може ознайомитися з матеріалами досудового розслідування, може це здійснювати разом із законним представником та/чи захисником. Але участь у відповідній процесуальній дії неможлива, якщо характер розладу психічної діяльності чи психічного захворювання особи, відповідно до висновку психіатричної експертизи, не дозволяє такої участі.

Наступним, що варто розглянути, так це ч. 5 ст. 290 КПК України. У відповідній нормі йдеться про документи, які надаються для ознайомлення, а також про можливість видалення відомостей, які не будуть розголошенні під час судового розгляду. Таке видалення повинно бути чітко позначено. За клопотанням сторони кримінального провадження суд має право дозволити доступ до відомостей, які були видалені.

Варто зазначити, що питання із надання доступу до відомостей, які мають державну таємницю, врегульовуються стет. 517–518 КПК України.

Необхідно звернути увагу на ч. 5 ст. 517 КПК України, в якій йдеться про те, що потерпілому та його представникам, перекладачу, експерту, спеціалісту, секретарю судового засідання, судовому розпоряднику забороняється робити виписки та копії з матеріалів, які містять державну таємницю. Натомість захисникам і законним представникам підозрюваного чи обвинуваченого забороняється робити копії з матеріалів, які містять державну таємницю. Здається не зрозумілим, чому потерпілому та його представнику не дозволяється робити виписки з матеріалів, що містять державну таємницю, на відмінно від захисника, законного представника підозрюваного чи обвинуваченого. Відповідно до п. 11 ч. 1 ст. 56 КПК України потерпілий має право ознайомитися з матеріалами, які безпосередньо стосуються вчиненого щодо нього кримінального правопорушення, в порядку, передбаченому цим Кодексом, зокрема, після відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 КПК України, а також ознайомитися з матеріалами кримінального провадження, які безпосередньо стосуються вчиненого щодо нього кримінального правопорушення, у випадку закриття цього провадження.

Так, згідно з ч. 3 ст. 290 КПК України прокурор або слідчий за його дорученням зобов'язані надати доступ і можливість скопіювати або відобразити у відповідний спосіб будь-які речові докази чи їх частини, документи або копії з них, а також надати доступ до приміщення чи місця, якщо вони перебувають у володінні або під контролем держави, і прокурор має намір використати відомості, що містяться в них, як докази у суді. Зі свого боку ч. 4 ст. 290 КПК України визначає, що під наданням доступу до матеріалів варто розуміти можливість робити копії або відображення матеріалів. Зрозуміло, що ознайомлення з матеріалами, які містять державну таємницю, проводиться з дотримання вимог режиму секретності. На нашу думку, з урахуванням положень зазначених вище статей, які стосуються прав потерпілого, положень статті 290, то ч. 5 мала б також передбачати право робити виписки з матеріалів, що містять державну таємницю.

На нашу думку, саме така позиція законодавця відповідала б положенням ч. 2 ст. 22 КПК України в контексті забезпечення сторонам кримінального провадження рівних права на збирання та подання до суду речей, документів, інших доказів, клопотань, скарг, а також на реалізацію інших процесуальних прав, передбачених КПК України.

На нашу думку, варто звернути увагу на положення частини 6 статті 290 КПК України, згідно з якими сторона захисту за запитом прокурора зобов'язана надати доступ і можливість скопіювати або відобразити у відповідний спосіб будь-які речові докази або їх частини, документи або копії з них, а також надати доступ до житла чи іншого володіння, якщо вони перебувають у володінні або під контролем сторони захисту, якщо сторона захисту має намір використати відомості, що містяться в них, як докази у суді. Тож бачимо, що сторона захисту зобов'язана надати речові докази або їх частини, чи копії з них, але п. 2 ч. 6 ст. 290 КПК України надає право стороні захисту, може і відмовити в наданні матеріалів, що можуть бути використані прокурором на підтвердження винуватості обвинуваченого у вчиненні кримінального правопорушення, або може надати матеріали чи відкласти прийняття рішення про надання таких матеріалів на час ознайомлення стороною захисту з матеріалами досудового

розслідування. Вбачається, що за таких умов порушується принцип змагальності, адже за ч. 2 ст. 22 КПК України сторони кримінального провадження мають рівні права на збирання та подання до суду речей, документів інших доказів, клопотань, скарг, а також на реалізацію інших процесуальних прав, передбачених КПК України.

За таких умов, на нашу думку, не може існувати рівність прав у сторін, адже прокурор фактично може бути позбавлений можливості ознайомитись із матеріалами, що були зібрані стороною захисту, яка може їх не надати, посилаючись на норму п. 2 ч. 6 ст. 290 КПК України, або може зловживати своїм правом, прикриваючись положенням п. 2 ч. 6 ст. 290 КПК України. А це, на нашу думку, має елементи зловживання правом. Під таким варто розуміти, що особливий вид правової поведінки полягає у використанні громадянами своїх прав у недозволені способи, які суперечать призначенню права, внаслідок чого завдаються збитки (школа) суспільству, державі, окремій особі [8, с. 427].

Також доцільно зазначити, що у тому разі, коли свідчимо про захисника (адвоката), який має відповідні матеріали, що можуть бути використані прокурором на підтвердження винуватості обвинуваченого у вчиненні кримінального правопорушення, і не надає їх, то чи ненадання відповідних матеріалів захисником обвинуваченого не є порушенням чинного законодавства України, чи це не порушує принципів верховенства права та законності або правил адвокатської етики?

Так, частиною 1. ст. 4 Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» визначено, що адвокатська діяльність здійснюється на принципах верховенства права, законності, незалежності, конфіденційності та уникнення конфлікту інтересів [10].

У ч. 1 ст. 20 Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» зазначається, що адвокат під час здійснення адвокатської діяльності має право вчиняти будь-які дії, не заборонені законом, Правилами адвокатської етики, затвердженими Звітно-виборним з'їздом адвокатів України 2017 року від 9 червня 2017 р. (зі змінами) (далі – Правила), та договором про надання правової допомоги, необхідної для належного виконання договору про надання правової допомоги зокрема [9; 10].

Так само статтею 7 Правил чітко зазначено, що у своїй професійній діяльності адвокат (адвокатське бюро, адвокатське об'єднання) зобов'язаний використовувати всі свої знання і професійну майстерність для належного захисту та представництва прав і законних інтересів фізичних та юридичних осіб, дотримуючись чинного законодавства України, сприяти утвердженню і практичній реалізації принципів верховенства права та законності.

На нашу думку, цікавим є положення ч. 2 цієї статті, в якій йдеться про те, що адвокат не може давати клієнту поради, свідомо спрямовані на полегшення скоєння правопорушень, або іншим способом умисно сприяти їх скоєнню його клієнтом або іншими особами [9]. Отже, якщо припустити, що адвокат знає, що його клієнт дійсно вчинив злочин, і він це зрозумів на підставі матеріалів, які дослідив та зібрав, та знаючи про ці обставини, він, посилаючись на п. 2 ч. 6 ст. 290 КПК України, не надає можливості для ознайомлення прокурором з цими матеріалами, адже вони можуть підтвердити винуватість обвинуваченого у вчиненні кримінального правопорушення. Чи не буде вважатися, що такі дії спрямовані на свідоме сприяння чи полегшення скоєння клієнтом кримінального правопорушення? Чи не буде знову-таки це порушувати природу принципу верховенства права чи законності або суперечити взагалі призначенню права (духу права), внаслідок чого завдаються збитки (школа) суспільству, державі, окремій особі (наприклад, потерпілому)?

Варто також зауважити, що в ст. 8 Правил зазначено, що адвокат зобов'язаний у своїй професійній діяльності виходити з переваги інтересів клієнтів, але в межах дотримання принципу законності [9].

На нашу думку, чітко простежується нівелювання законодавцем принципів права, Правил, положень Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність», яких має дотримуватися захисник (адвокат) під час здійснення адвокатської діяльності.

Отже, вбачається, що така діяльність захисника (адвоката) буде беззаперечно суперечити діяльності, яка мала б сприяти утвердженню та практичній реалізації принципів верховенства права і законності, адже сам факт обізнаності захисника в тому, що відповідні матеріали містять факти, які можуть бути використані прокурором на підтвердження винуватості обвинуваченого у кримінальному правопорушенні, та їх ненадання суперечить цілям існування інституту адвокатури. Адвокат має забезпечувати захист прав, свобод та інтересів свого клієнта, але водночас його професійна діяльність не має виправдовувати скоєний клієнтом злочин.

Необхідно також зазначити, що сторона захисту хоч і надає доступ до матеріалів, але останні можуть бути представлені до ознайомлення стороні обвинувачення в довільній формі, що зі свого боку може ускладнювати процес з їхнім ознайомленням і процес аналізу, вже не кажучи про час, який має бути витрачений на його структурування. Водночас варто відмітити, що сторона обвинувачення надає відповідні матеріали для ознайомлення у структурованому, підшитому, пронумерованому вигляді.

Висновки. Отже, за результатами проведеного дослідження було виявлено деякі проблеми правового регулювання у кримінальному процесуальному законодавстві в контексті ознайомлення з матеріалами досудового розслідування до його завершення, а також відкриття матеріалів досудового розслідування іншій стороні після завершення досудового розслідування.

Запропоновані можливі шляхи усунення окремих недоліків у законодавстві, водночас було враховано досвід деяких зарубіжних країн у контексті врегулювання окремих кримінально-процесуальних положень, що розглядалися в межах відповідної статті. Натомість, на нашу думку, залишаються дискусійними положення п. 2 ч. 6 ст. 290 КПК України, які потребують подальшого вивчення та наукового обґрунтування.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Кримінальний процесуальний кодекс України від 13.04.2012 № 4651-VI. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17> (дата звернення: 03.08.2019).
2. Кримінально-процесуальний кодекс Республіки Азербайджан від 14 липня 2000 р. № 907-IQ. URL : <https://www.ilo.org/dyn/natlex/docs/ELECTRONIC/64892/92594/F1457735324/AZE64892.pdf> (дата звернення: 11.11.2023).
3. Кримінально-процесуальний кодекс Республіки Вірменія від 1 вересня 1998 р. № ЗР-248. URL : http://www.parliament.am/law_docs/010998HO248eng.pdf?lang=eng (дата звернення: 11.11.2023).
4. Кримінально-процесуальний кодекс Республіки Туркменістан. URL : <https://lex.uz/docs/-111460> (дата звернення: 11.11.2023).
5. Кримінально-процесуальний кодекс Республіки Молдова від 14 березня 2003 р. № 122-XV. URL : https://www.legis.md/cautare/getResults?doc_id=17324&lang=ro (дата звернення: 11.11.2023).
6. Кримінальний процесуальний кодекс України. Науково-практичний коментар : у 2-х т. Т. 1 / О. М. Бандурка, Є. М. Блажівський, Є. П. Бурдоль та ін. ; редкол. : В. Я. Тацій, О. В. Капліна, О. Г. Шилов. Харків : Право, 2013. 768 с.
7. Лисенкова К. Відкриття сторонами матеріалів кримінального провадження. Науковий часопис Національної академії прокуратури України. 2016. № 3. URL : <http://www.chasopysnapu.gp.gov.ua/chasopys/ua/pdf/11-2016/lisenkova.pdf> (дата звернення: 11.09.2023).
8. Скакун О. Ф. Теорія держави і права : підруч. / пер. з рос. Харків : Консум, 2001. 656 с.
9. Правила адвокатської етики, затверджені Звітно-виборним з'їздом адвокатів України 9 червня 2017 р. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/n0001891-17> (дата звернення: 11.11.2023).
10. Про адвокатуру та адвокатську діяльність : Закон України від 5 липня 2012 р. № 5076-VI. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5076-17> (дата звернення: 11.11.2023).

REFERENCES

1. Kryminalnyi protsesualnyi kodeks Ukrainy (Verkhovna Rada Ukrainy). [Criminal Procedure Code of Ukraine 2012 (Verkhovna Rada of Ukraine)] / Ofitsiynyy sayt Verkhovnoyi Rady Ukrainy [The official website of the Verkhovna Rada of Ukraine]. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17> (2023, серпня, 03).
2. Kryminalno-protsesualnyi kodeks Respubliki Azerbaidzhan (Mylly Medzhlys Azerbaidzhanskoi Respublyky) [Criminal Procedure Code 2000 (Milli Mejlis of Azerbaijan Republic)] / Ofitsiynyy sayt Mylly Medzhlys Azerbaidzhanskoi Respublyky [The official website of the Milli Mejlis of Azerbaijan Republic]. URL : <https://www.ilo.org/dyn/natlex/docs/ELECTRONIC/64892/92594/F1457735324/AZE64892.pdf> (2023, листопад, 11).
3. Kryminalno-protsesualnyi kodeks Respubliki Virmenii (Natsionalni zbory Respubliki Virmenii) [Criminal Procedure Code 1998 (The National Assembly of Armenia Republic)] / Ofitsiynyy sayt Natsionalni zbory Respubliki Virmenii [The official website of the National Assembly of Armenia Republic]. URL : http://www.parliament.am/law_docs/010998HO248eng.pdf?lang=eng (2023, листопада, 11).
4. Kryminalno-protsesualnyi kodeks Respubliki Turkmenistan (Odnopalatnyi Madzhlis Respubliki Turkmenistan) [Criminal Procedure Code 2009 (Unicameral Majlis of the Republic of Turkmenistan)] / Ofitsiynyy sayt Odnopalatnyi Madzhlis Respubliki Turkmenistan [The official website of the Unicameral Majlis of the Republic of Turkmenistan]. URL : <https://mejlis.gov.tm/single-code/13?lang=en> (2023, листопада, 11).

5. Kryminalno-protsesualnyi kodeks Respubliky Moldova (Parlament Moldovy) [Criminal Procedure Code 2003 (Parliament of Moldova)] / Ofitsiynny sayt Parlament Moldovy [The official website of the Moldovy Parliament]. URL : https://www.legis.md/cautare/getResults?doc_id=17324&-lang=ro (2023, листопада, 11).
6. Bandurka, O. M., Blazhivskiy, E. M., ... Burdol, E. P. (2013). Kryminalnyi protsesualnyi kodeks Ukrainy. Naukovo-praktychnyi komentar [Criminal Procedure Code of Ukraine. Scientific and practical commentary] (Vol. 2) / V. Ya. Tatsii, O. V. Kaplina, O. G. Awl (editors). Kharkiv : Pravo [in Ukrainian].
7. Lysenkova, K. (2016). Vidkryttia storonamy materialiv kryminalnoho provadzhennia [Disclosure of criminal proceedings materials by the parties]. Naukovyi chasopys Natsionalnoi akademii prokuratury Ukrainy [Scientific journal of the National Academy of the Prosecutor's Office of Ukraine]. No. 3. URL : <http://www.chasopysnapu.gp.gov.ua/chasopys/ua/pdf/11-2016/lisenkova.-pdf>
8. Skakun, O. F. (2001). Teoriia derzhavy i prava [Theory of the state and law]. Racer trans. from Russian. Kharkiv : Konsum. 656 p. [in Ukrainian].
9. Pravyla advokatskoi etyky (Zvitno-vybornym zizdom advokativ Ukrainy) [Rules of lawyer ethics (Reportable and Electoral Congress of Lawyers of Ukraine)]. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/n0001891-17> (2023, листопада, 11).
10. Zakon pro advokaturu ta advokatsku diialnist 2012 (Verkhovna Rada Ukrainy) [Law on advocacy and advocacy 2012 (Verkhovna Rada of Ukraine)] / Ofitsiynny sayt Verkhovnoyi Rady Ukrainy [The official website of the Verkhovna Rada of Ukraine]. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5076-17> [in Ukrainian].

N. V. Malyarchuk. SOME PROBLEMS OF LEGAL REGULATION IN CRIMINAL TRIAL LEGISLATION IN THE CONTEXT OF FAMILIARIZATION WITH PRETRIAL INVESTIGATION MATERIALS

The article is devoted to the issues of outlining certain problems of the legal regulation of the procedure for familiarizing the parties to the criminal proceedings with the materials of the pre-trial investigation before the completion of the pre-trial investigation, as well as the analysis of some provisions of the criminal procedural legislation in the context of access to the materials of the pre-trial investigation to the other party after its completion. The expediency of prohibiting certain subjects of criminal proceedings from making extracts from materials containing state secrets is also being considered. It is worth noting that the article conducts a comparative legal analysis, within the scope of the research, of national legislation with the legislation of foreign countries.

Key words: *pre-trial investigation, discovery of materials, defense side, defense counsel, motion of the party, state secret, criminal proceedings, lawyer, professional ethics, evidence, prosecutor, conflict of interests.*